

men han begyndte at forstaa, at Angsten for dette Brev havde virket som en skjult Tilskyndelse under disse Dages Kamp mod det onde. Fra den anden Side Graven havde Moderen rakt ham sin hjælpende Haand til dette første Skridt ind paa Ydmyghedens snevre Sti, der havde kostet ham saa megen Overvindelse.

Om Eftermiddagen begav han sig tilfods til Bøstrup Præstegaard for at sige Farvel.

Paa Vejen dertil tog han Beslutning i en anden Sag, som havde optaget ham denne Dag, og som overhovedet en Tid havde beskæftiget ham en Del. Det var begyndt at trykke ham, at han ikke havde nogen Eksamen. Han vidste, at hvad hans Forældre næsten allerhaardest havde bebrejdet ham, var, at han ikke havde fuldendt sine Studier ved Læreanstalten. Noget af det første, Folk spurgte ham om her, var ogsaa altid, om han var polyteknisk Kandidat. Saaledes havde Pastor Blomberg ved hans forrige Besøg i Præstegaarden straks gjort ham det Spørgsmaal, af »hvilken Aargang han var«. Han var nu ogsaa selv begyndt at indse, at han uden nogen officiel Dygtighedsattest meget vanskeligt herhjemme vilde opnaa en saadan fast og betrygget Stilling, som han ønskede sig for igen i Ro at kunne arbejde med sine Opfindelser. Særlig nu, da hans Person ikke længer omstraales af Glansen fra de Salomonske